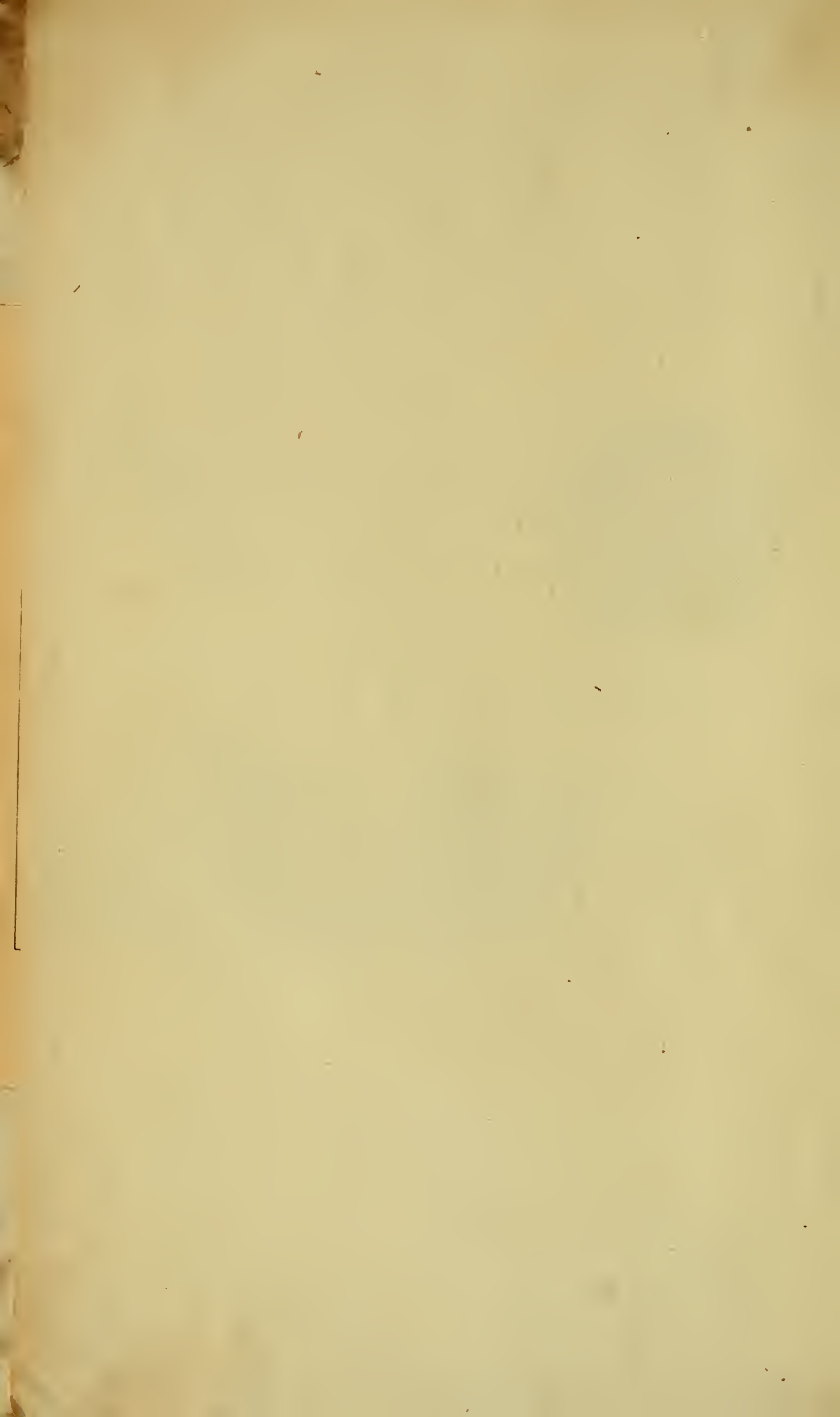

ANNETTE EN LUBYN,

TOONEELSPEL;

MET ZANG.

GEVOLGD NAAR HET FRANSCHE,

DOOR

P. F. LYNSLAGER.

TE AMSTELDAM,
By JAN HELDERS, in de Nes, by de Pieter-Jacobstraat, 1780.
Met Privilegie.

De Gecommitteerden tot de zaaken van den Schouw-
urg, hebben, volgens Octroy door de Heeren Staaten
an Holland en Westvriesland, den 5den November,
772. aan hen verleend, het recht van deze Privilegie,
lleen voor den tegenwoordigen Druk van ANNETTE
N LUBYN, *Tooneelspel*, vergund aan JAN HEL-
ERS.

Amsteldam, den 4 *July*, 1780.

Geene Exemplaaren zullen voor echt erkend worden,
an die, door een der Heeren Gecommitteerden, on-
erteekend zyn.

A. van Rynevelt

VER-

VERTOONERS.

DE HEER *van het* dorp.

DE BAILLUW.

LUBYN.

ANNETTE.

EEN KNECHT } *van den Heer van 't* dorp.
Verscheiden bedienden }

Het tooneel verbeeld een landschap; men ziet aan de eene zyde het bosch, en aan de andere zyde eenige heuvels. Op den voorgrond staat een halfvolbouwd hutje van groene boomtakken.

AN

ANNETTE EN LUBYN,

TOONEELSPEL.

EERSTE TOONEEL.

Men hoort het geluid van waldhoorns.

DUO.

DE HEER.

Bailluw!

DE BAILLUW.

Wat is uw wil, mynheer?

DE HEER.

Zaagt gy myn' jaager korts niet weêr?
Hebt gy geen hert gezien? Myn honden zyn aan 't dwaalen.

DE BAILLUW.

Helaas! mynheer, men moet niet langer draalen.
Men gryp' ze op 't oogenblik, en zett' hen in 't kachot.

DE HEER.

Een hert, Bailluw, hoe! word gy zot?

DE BAILLUW.

Men schaakt haar. . .

DE HEER.

'k Hoor in 't gintsche woud. . .

DE BAILLUW.

Gy zyt de Heer van deeze strecken,
Aan wien het recht is toevertrouwd.

DE HEER.

Laat die onnutte woorden ſteeken.

DE BAILLUW.

Lubyn...

DE HEER.

Het hert...

DE BAILLUW.

Annette...

DE HEER.

Nog al meer...

DE BAILLUW.

Ach! mynheer, ach! mynheer.

DE HEER.

Laat die onnutte woorden ſteeken!
In 't gintſche woud hoor ik getier.

DE BAILLUW.

Ach! mynheer, blyf nog wat hier.

DE HEER.	DE BAILLUW.
Ik hoor getier.	Blyf nog wat hier.

DE BAILLUW.

Ja, 't wanbedryf, mynheer, is waarlyk niet gering.
Annette is dochter en Lubyn is jongeling; —
Men ziet ze voor elkaêr alreeds in liefde blaaken.

DE HEER.

Dat zyn natuurelyke zaaken.

DE BAILLUW.

Zy hebben geen verlof; en ziet...

DE HEER.

Vraagt liefde naar verlof?

DE BAILLUW.

Ja maar... ze is zo aanvallig!

DE HEER.

't Kan zyn: ik ken haar niet.

DE BAILLUW.

Ach! heer, Annette is zo lieftallig!

ARIA.

Annette, oud vyftien jaar omtrent,
Is 't levend beeld der schoone Lent';
Zy is zo blank als kristallyn:
Haar bolle koontjes
Zyn liefdetroontjes
Voor haar' Lubyn.

Haar blanke boesem, teêr en malsch,
Haar lokjes om den blanken hals,
Haar zachte lipjes van robyn,
Haar lagchjes, lonkjes,
Zyn minnevonkjes
Voor haar' Lubyn.

Haar oogjes, zwart gelyk een git,
Haar tandjes, als yvoor zo wit,
Haar mondje, zoet als ambrozyn,
Haar malsche kusjes
Voldoen de lustjes
Van haar' Lubyn.

DE HEER.

Maar, wie is die Lubyn voor wien Annette brand?

DE BAILLUW.

Het is een frisch gezel, een welgemaakte kwant.

ARIA.

Ken Lubyn aan 't vriendlyk wezen,
'T Schetst een gul en rustig hart;
Hy schynt voor geen ramp te vreezen;
Hy leeft vrolyk, vry van smart;
Hy is frisch en sterk van leden;
Hy verbeeld het waar geluk;
Altoos met zyn lot te vreden
Kent hy kommer, zorg, noch druk:
Wat hem belette
Niets krenkt zyn' moed,
En 't hart van Annette
Is al zyn goed.

Men ziet hen steeds het Dorp ontvlieden,
Zy zyn altoos verheugd, en leeven maar alleen
Voor zich.

DE HEER.

Zy zyn daarom gelukkiger, naar 'k meen.
De groote waereld is een klip voor wyze lieden.

ARIA.

Aan het stadsgewoel ontheven,
Leeven wy bevryd van druk;
'T Zacht genoegen, 't waar geluk,
Vind men meest in 't buitenleeven.
'T Grootst geluk smaakt hy, myn vrind!
Die in zichzelv' 't genoegen vind.

In 't paleis van prins of koning
Heerfchen zorg en ongeneugt';
De ongeftoorde en ftille vreugd
Huisvest in de boerenwooning.
't Grootst geluk fmaakt hy, myn vriend!
Die in zichzelv' 't genoegen vind.

DE BAILLUW.

Ontfchuldigt gy Lubyn?

DE HEER.

ô! Neen: 't zou my berouwen
Indien Annette met een' boer in 't huwlyk trad.

DE BAILLUW.

Daar komt hy uit het bosch; gy kunt hem onderhouên.

DE HEER.

'k Heb nu geen' tyd; gelei my langs dit pad.
Laat ons hem liefst ontvlieden:
Gy kunt daarna die jonge Lieden
In hunne vryëry befpieden.

TWEEDE TOONEEL.

LUBYN, *op het tooneel komende, met een' bondel groene takken op de fchouder.*

ARIA.

Geduurende deeze aria, fnyd Lubyn aan eenige boomtakken, en volbouwt het hutje.

't Is voor Annette
Dat ik dit huisje zette:
't Is voor Annette

Dat ik geen' arbeid tell';
Want zy betaalt my altyd wel.
Als ik haar door myn zwoegen
Kan vergenoegen,
Ben ik, in myn bezigheên,
Te vreên.
't Geboomte moet net
En digt gezet,
Dat het de zon belett'.
Dit kleine verblyf
Is, buiten kyf,
Genoeg tot ons geryf.
Het geluk op de aard',
Schynt voor ons gefpaard.
Welk een vertooning!
't Voldoet my reis op reis.
Deez' kleine wooning
Strekt my tot een paleis.
Met myne Annette,
Bevind ik, dat de tyd
Ras henen glyd.
'k Ben, in myn bezigheden,
Wel te vreden
Als ik haar flechts kan voldoen.
Kom, met nieuwe lusten,
Niet te rusten,
Laaten wy ons fpoên;
Zy zal 't my vergoên.

Kom fpreiden wy, met vlyt,
Dees biezenmat tot een tapyt.
Hier zullen we ons verlusten:
Vergeeten wy geen ding. Op deeze bank, van gras
Me

Moet, naast Lubyn, Annette rusten.
Ik wou wel dat zy hier al was.
Zo lief een hutje zou een koning zelf begeeren
Indien hy daar met myne Annette mogt verkeeren.

ARIA.

Ach! lieve Annette! waar zyt gy heen?
Gy doet my schroomen: verhaast uw schreên.
Kom, engelin!
Kom, myn vriendin!
Uw lang afwezen
Brengt my in vreezen.
Haast u toch... 'k wacht u steeds...
Ja ik zie... 'k hoor u reeds...
Neen, neen, ik ben bedrogen:
Uw beeldtenis zweeft voor myne oogen.
Gy doet my vreezen:
Uw lang afwezen
Verwekt my smart.
Waar blyft gy toch? Annett', myn uitverkooren!
Gy wacht te lang, ik heb den moed verlooren!
Ach! uw afwezen
Doet my vreezen.
Myn uitgelezen!
Gy grieft myn hart.
Luistren wy...
Daar is zy...
Ja ik hoor... 't lieve kind...
't Is 't geruisch... van den wind...
Van een' boom...
Van een' stroom.
Ach! lieve Annette! verhaast uw schreên.

Gy doet my ſchroomen:
Helaas! zult gy niet komen?
Uw lang afwezen
Brengt my in vreezen.
Ach! Lubyn, wat verdriet!
Luistren wy... ze is het niet.
Ach! uw afwezen
Brengt my in vreezen.
Ach! uw afwezen
Doorgrieft myn hart,
Verwekt my ſmart.
In 't vlakke veld zal ik haar ligt ontdekken.

Hy klimt op eenen heuvel.

Zy is 'er niet... wat zorg kan ze in my wekken.
Ach! lieve Annette! wat kon u noopen
Alleen te loopen?
Gy kunt, in nood, nu op geen' byſtand hoopen.
Ach! myn uitgelezen!
Ach! uw afwezen
Doet my vreezen.
Myn uitgelezen!
Ach! uw afwezen
Doorgrieft myn hart,
Verwekt my ſmart.

Maar 't is zo laat niet als ik dacht. Ik meet
Den tyd meer af naar myn verlangen,
Dan naar den loop der zon; maar 'k weet
Dat door een zelfde drift Annette zich voelt prangen.

DERDE TOONEEL.

ANNETTE, LUBYN.

ANNETTE, *in 't verſchiet van het tooneel.*

ARIA.

Truitje buur, een aartig meisje,
Liep met eiren, versch en klaar.

LUBYN.

Daar is zy eindelyk, nu is myn zorg voorby.

ANNETTE, *zingt:*

Onderweeg zag zy een ſeisje,
En zy liep het achternaar.

LUBYN, *met werken voortvaarende.*

Kom; kom, Lubyn, gy moet u reppen.

ANNETTE, *zingt:*

Loopende, door ſtruik en heggen,
Valt het meisje: droevig lot!

LUBYN.

Laat ons uit deezen put een weinig water ſcheppen.

ANNETTE, *zingt:*

Wat zal ze aan haar moeder zeggen?
Want haar eiren zyn kapot.

LUBYN.

Waar is myn ruiker? ha! hy leid aan de andre zy'.

ANNETTE.

TWEEDE COUPLET.

Moeder Griet, die oude kwezel,
Kreeg een druiventros in 't oog;
Zy klom ſtraks op haaren ezel,
Greep een' tak, en ſprong om hoog.
't Takje brak, het was te teder,
De ezel ſchrikte en nam de vlugt:
En het besje viel ter neder,
Met de beenen in de lucht.

Daar ben ik, buiten aâm.

LUBYN.

Annett', myn tweede leven
Uw lange afwezenheid heeft my voor u doen beeven.

ANNETTE.

'k Heb zo geloopen, zie hoe of my 't harte ſlaat.

LUBYN.

Annette lief! zeg, om wat reden
Liep je ook zo hard?

ANNETTE.

Ik gâ met traager ſchreden
Wanneer ik u verlaat.

LUBYN.

Zwyg ſtil, 'k moet u bekyven, inderdaad.

ANNETTE.

Bekyf my, zo gy kunt.

LUBYN, *haar het aangezicht afveegende.*

Wel heden!
Wat is ze warm, die meid!

ANNETTE.

Wel nu?

LUBYN.

Wat is 't?

ANNETTE, *glimlagchende.*

Bekyf my, zeg ik u.

LUBYN, *haar omhelzende.*

Ziedaar, om u te leeren
Voortaan den gek met my te fcheeren.

ANNETTE.

Zo gy my niet laat ftaan,
Krygt gy uw zoen weêrom.

LUBYN.

Gy moet zo hard nooit gaan.

ANNETTE.

ô Neen. Wil my vergeeven
Dat ik zo lang ben uitgebleven.

LUBYN.

Gy zyt 'er voor geftraft.

ANNETTE, *het hutje ziende.*

Maar, hoe!
Waar dient dit lieve hutje toe?

LUBYN.

Voor u alleen ging ik het bouwen.
Zie, hoe het van de zuidzyde is bedekt
Om u voor heete zon en regen vry te houên.
Deeze opening, die tevens ftrekt
Op dat de noordewind daar luchtig in zou fpeelen,

Ver-

Verſchaft u 't fraaist' gezicht dat ooit uw oog kon ſtreelen.

ANNETTE.

ARIA.

Om myn verblyf te ſieren
Spaart gy noch zorg noch vlyt:
Met u, myn welbehaagen!
Vermaak ik my altyd.
Geen hitte, koû, noch regen,
Baart my ooit zorg of pyn;
Al 't onheil dat ik lyde
Is ver van u te zyn.

LUBYN.

Geen pracht vertoont zich hier, wy leeven zonder druk;
'k Vind myne Annette hier, Annette en myn geluk.

DUO.

ANNETTE.

Geen rampſpoed treed ons tegen.

LUBYN.

Wy zyn altyd voldaan.

ANNETTE.

Natuur bied, allerwegen,
Ons haare gunsten aan.

LUBYN.

Wat zegen!

TE SAAMEN.

Daar 't all' aan onzen wensch voldoet,
Is onze ſtaat, ons leven zoet.

AN-

ANNETTE.

Die huizen, als kasteelen,
Die ge overal in ruime ſteden vind,
Zyn by ons hutje niets, myn vrind.
Dit jeugdig groen kan my meer ſtreelen
Dan al 't verguldzel, of de onnutte pronkery,
Die ons 't geluk vertoont alleen in ſchildery.

LUBYN.

De ſteêling bootst ons na om in ons heil te deelen.
De ſchoonſte ſchildery vermaakt hem niet, ô neen,
Ten zy ze aan hem vertoont, ons veld en onze ſtroomen,
Ons dansſen onder de olmenboomen.
Het ſteêvolk noemt dat, naar ik meen,
Een landſchap.*

ANNETTE.

Ach! Lubyn, wy moogen wel, met reden,
De landvreugd roemen, daar zy zulk een ſchat van geld
Voor 't denkbeeld maar alleen beſteeden.

LUBYN.

Hun grootheid word by ons van geen waardy geteld.
Wy kennen edeler vermaaken:
Zy ſchetzen onze vreugd, in plaats van die te ſmaaken.

ARIA.

Hun pracht en wufte zeden
Verſchaffen geen geluk.
't Zyn al maar lastigheden;
Zy baaren niet dan druk.
Van het ongeſtoord genoegen
Kent de landman de waardy.
Hy leeft ſteeds vry.

AN-

ANNETTE.

En zonder wroegen.

ANNETTE.

Maar, waarom komen zy niet hier, in rust en vreê,
Om, zo als wy, in hutjes twee en twee
Te woonen, en zich te vermaaken
Met zingen, dansfen, fpringen...

LUBYN.

Goed!
Zy gaan zo ftyf als ftaaken.

ANNETTE.

Zy zyn beklagenswaard'; ik ben fleeds welgemoed,
'k Ben fluks en rad ter been, en fchep vermaak in 't loopen
Vooral als ik daardoor mag op uw byzyn hoopen.

LUBYN.

ô! Strakjes loopen wy:
't Is nu te warm; kom, laat ons eeten:
Ververfchen wy ons hier; ik heb geen ding vergeeten;
Dit water, deeze melk, is onze lekkerny.
Gy zult hier nieuwe vruchten vinden,
Door uw' beminden,
Voor u gefpaard, myn lieve fchat!
Maar, àpropos! 'k vergeet....

ANNETTE.

Wel wat?

LUBYN, *haar een roosje geevende.*

ARIA.

Ontvang dit roosje, zoet van geuren,
Ontvang de hulde van myn hart;
Schoon uw gelaat de fraaiste kleuren
Van 't allerschoonste bloempje tart.
Ontvang dit roosje, lieve Annette!
Vergun uw' hartvrind, uw' Lubyn,
Dat hy het aan uw' boezem zette,
Dan zullen 'er drie roosjes zyn.

ANNETTE.

Heb dank, Lubyn, dees frissche bloem zet my,
Naar ik geloof, meer schoonheid by.

LUBYN.

Kom, zet u, in dit schoone weder,
Op deeze bank van gras ter nedeer:
Ons middagmaal is slechts eenvoudig aangeleid;
Doch ieder maaltyd is voor gastery te houden
Wanneer de vriendschap dien bereid.

ANNETTE.

De keur van lekkerny, die de oogen ooit aanschouwden
Op 't prachtigst' feest, geld niet een beet
By alles wat ik met u eet.

Men hoort het gezang van vogelen.

LUBYN.

Op uw gezondheid: laat ons klinken.

AN-

ANNETTE.

Als ik op de uwe drink, Lubyn,
Dan zal 't ook op de myne zyn.

LUBYN.

Ei! drink niet alles uit, ik moet na u ook drinken:
Kom aan, verandren wy van glas.

ANNETTE.

Daar is het myne, drink nu, ras.

Het gezang der vogelen vermeerdert.

LUBYN.

Hoort gy die vogeltjes wel kweelen?
Zy poogen ons gehoor te ſtreelen;
Zy zingen op ons middagmaal.

ANNETTE.

Wy zyn geenszins geneigd om hen te ſtooren:
Wy minnen zo als zy en ſpreeken hunne taal.

LUBYN.

Uw ſtem kan my nogthans veel meer bekooren.

ANNETTE.

Wilt ge dat ik eens zing?

LUBYN.

Zou 'k niet?
Ik ben bereid om u te hooren.
Welaan, zing dan uw lied.

A

ANNETTE.

ARIA.

Daar was reis een jong meisje,
Die eer en deugd bezat.
Een heer te paard reed uit de ſtad.
Hy kwam dit meisje tegen,
En vroeg: Hoe dus alleen?
Zeg, waar ga jy toch heen?

Hy ſtapt van 't paard ter neder,
En vroeg haar om een zoen;
Hy had haar vast, wat zou ze doen?
Helaas! mynheer, zeer gaarne,
Antwoord hem de arme meid,
Terwyl ze bitter ſchreit.

Myn broêr is gintsch aan 't ploegen,
Als hy het zag, mynheer,
Hy zei het aan myn' vader weêr.
Zie, of hy kan bemerken
Dat wy hier zyn byéén:
Ei! loop reis ſchielyk heen.

Terwyl hy ſtond te kyken,
Sprong 't meisje ſtout op 't paard,
En reed toen weg, met ſnelle vaart.
Daar ſtond het arme heertje:
Hy was het meisje kwyt,
En 't paard daarby; ô ſpyt!

Dus moest hy ondervinden,
Hoe jonge meisjes doen,
Wanneer zy zich voor fielten hoên.
Maar, diergelyke meisjes
Zyn in deez' tyd wat raars,
Men vind ze; maar heel ſchaars.

LUBYN.

Wat kluchtiger geval! 'k beken, 't zyn raare dingen.
Dat aardig liedje!

ANNETTE.

Kom, nu moet gy ook eens zingen
't Zal my vermaaken.

LUBYN.

Goed; en wyl gy 't zo begeert,
Zal ik u laaten hooren
Een liedje, 't welk ik laatst heb op 't kasteel geleerd.

VIERDE TOONEEL.

DE BAILLUW, ANNETTE, LUBYN.

DE BAILLUW.

Daar zynze; laat ons hen niet ſtooren:
Beluistren wy haar ſtil.

ANNETTE.

Lubyn,
Dat liedje van 't kasteel zal wis heel geestig zyn.

Geduurende deeze aria, ſchuift de Bailluw de boomtakken zachtjes ter zyde, en ſteekt 'er, van tyd tot tyd, zyn hoofd door.

LUBYN.

ARIA.

In liefdesmart
Moet elk Kupido roemen;
Omdat hy steeds ons hart
Vastbind met ketenen van bloemen.

ANNETTE.

Foei! foei! zwyg stil; dat lied kan my geenszins behaagen:
'tIs goed om kinders weg te jaagen.
Wie is Kupido, die ons hart
Met ketens bind in liefdesmart?
Gy moet 'er my een fraaijer zingen.
Myn hartvrind! myn Lubyn!

DE BAILLUW, *ter zyde.*

Myn hartvrind! myn Lubyn!
Wat zal die schurk gelukkig zyn!

LUBYN.

Ho! ho! men zingt in steê nog wel van andre dingen:
Men spreekt 'er van verdriet, van vrees, van zorg, van pyn,
Van liefde, vryers, en van zuchten;
Van achterdocht, van brand, van klagten, van geween,
En van nog duizend andre kluchten.

ANNETTE.

Bemin my niet als in de stad.

LUBYN.

ô! Neen.
De vriendschap, die we elkander draagen,
Is vry wat beter, naar ik meen.

DE BAILLUW, *ter zyde.*

Die ſchurk! Hoe kan hy haar behaagen!

ANNETTE.

Maar, waar of onze ſchaapen zyn?

LUBYN.

Daar ginds in die valei.

ANNETTE.

Lubyn,

Ik vrees...

LUBYN.

Ei! wil uw vreezen ſtaaken:
De honden zullen hen bewaaken.
Maar wacht, ik ga 'er eens naar toe.

ANNETTE.

Hoe! zonder my?

LUBYN.

Blyf hier wat rusten; gy zyt moe

VYFDE TOONEEL.

ANNETTE, DE BAILLUW.

ANNETTE, *zonder den Bailluw te zien.*

ARIA.

Als Lubyn my dienst wil doen,
Leest hy in myne oogen;
Hem zyn diensten te vergoên,
Is alleen myn poogen.
Wy zyn niemant iets verplicht;
Leevend' voor elkander,
Is het werk, 't welk de een verricht,
Altyd voor den ander.

Lubyn maakt myn geluk volkomen:
'k Zou, zonder hem, voor alles schroomen.
'k Bemin hem ook heel teêr.

DE BAILLUW, *schielyk te voorschyn komende.*

Hebt gy geen schaamte?

ANNETTE.

Foei, mynheer!
Gy doet my schrikken!

DE BAILLUW.

't Kan wel weezen.
Zyn dit de lessen van uw moeder, zo geprezen?
Die arme vrouw! 'k beklaag haar zeer.

ANNETTE.

Waarom my dus te stooren?

DE BAILLUW.

Beval zy u, 't gesnap van vryers aan te hooren?

ANNETTE.

ô! Dat gebeurt my nooit.

DE BAILLUW.

Eilieve! wat je zegt?
Zou elk, aan dat eenvouwdig wezen,
Niet denken, dat zy sprak oprecht?
Maar 'k laat my niet zo ligt beleezen.
En, als 't je blieft! Lubyn?

ANNETTE.

Bailluw,
Dat is geen vryer.

DE BAILLUW.

Niet? Wel nu,

Wat is hy dan?

ANNETTE.

Myn neef.

DE BAILLUW.

Uw neef?

ANNETTE.

Ja, wel ter deegen.

Hy is myn neef. Hoe! maakt u dit verlegen?

Gy hebt groot ongelyk. Zeg, hebt gy niet, welligt,

In uw familje ook eene nicht?

DE BAILLUW.

Maar gy verlaat hem nooit.

ANNETTE.

Daar zal ik zorg voor draagen:

't Verdriet my zonder hem.

DE BAILLUW.

't Is wonder wel gedaan!

Zyn onderhoud kan u behaagen?

ANNETTE.

Hy ziet my dikwyls aan,

En fchynt met my te fpreeken,

Schoon hy geen woord my doet verftaan.

DE BAILLUW, *ter zyde.*

Dat is daareven my gebleeken.

DUO.

DE BAILLUW.

Lubyn bemint u teder.

ANNETTE.

Ja waarlyk, heer Bailluw.

DE BAILLUW.

En gy bemint hem weder.

ANNETTE.

Ja waarlyk, heer Bailluw.

DE BAILLUW.

Hy ſtreelt uw zachte wangen.

ANNETTE.

Ja waarlyk, heer Bailluw.

DE BAILLUW.

't Voldoet aan uw verlangen.

ANNETTE, *met vervoering.*

Ja waarlyk, heer Bailluw.

DE BAILLUW.

Hy zoent u ſomtyds ook?

ANNETTE.

Ja wel; van 's morgens vroeg
Tot 's avonds, duizendmaal, en nog is 't niet genoeg,
.o 'k hem gelooven wil.

DE BAILLUW.

Hoe beeven al myn leden!
Wel foei! Annette, zoent hy u?

ANNETTE.

En waarom niet? wel heden!
Ik zoen hem ook wel.

DE BAILLUW.

Ach! ik gruw!
Wat zegt gy? kan het mooglyk weezen?
Gy zoent hem ook?

ANNETTE.

Uit al myn hart.

DE BAILLUW.

Dat is verfchrikkelyk! hoe doet uw lot my vreezen!

ANNETTE.

Ik voelde nogthans nooit geen fmart.

DE BAILLUW.

Kom, wil uw hart niet meer bezwaaren.
Gy moet my alles openbaaren.
Wat ftaat gy verder toe?

ANNETTE.

Hoe! is 'er dan nog meer?

DE BAILLUW.

Neen, niets.

ANNETTE.

Bedrieg my niet, mynheer.
Het zou my inderdaad berouwen
Dat ik Lubyn iets zou onthouên.
Gelyken dienst elkander aan te biên,
Is billyk.

DE BAILLUW.

Woont gy ook te ſaamen?

ANNETTE.

Ja: onder 't zelfde dak.

DE BAILLUW.

Dat zag men nooit geſchiên.

ANNETTE.

Wel nu, kom dan by ons, dan zult gy 't zien.

DE BAILLUW.

Wel foei! gy moest u ſchaamen!
Weet gy wat kwaad,
Wat misdryf gy begaat?

ANNETTE.

Wat is dan misdryf?

DE BAILLUW.

Durft gy 't vraagen?
Annett', helaas! Annett', gy zult het u beklagen.

ARIA.

Wanneer het land door fellen ſtorm vergaat,
Als 't blikſemvuur in onze ſchuuren ſlaat,
Wanneer wy in dit oord den wynſtok zien bevriezen,
Wanneer de pest ons vee het leven doet verliezen,
En 's volks geſchrei het ruim der lucht vervult,
Beef dan voor 's hemels wraak! gy hebt alleen de ſchuld.

ANNETTE.

Goed! onze vriendſchap, inderdaad,
Deed nimmer eenig' ſtervling kwaad.

DE BAILLUW.

Uw vriendschap! het is liefde.

ANNETTE.

ô Hemel! kan het weezen!

DE BAILLUW.

En deeze liefde moest, helaas! u 't ergst doen vreezen!
Zy is misdaadig; maar vertrouw, in dit geval,
Dat ik u niet verlaaten zal.
Een middel is 'er nog om alles voor te komen:
Gy hebt myn hart reeds ingenomen;
'k Bemin u teêr.

ANNETTE.

Gy zyt wel goed,
Want ik bemin u niet.

DE BAILLUW.

Gy moet
My trouwen, om uit dit gevaar te raaken;
Dan zal men uw gedrag zo sterk niet laaken,
Dan zal men u ontzien gelyk men my ontziet.

ANNETTE.

En zal men dan van my niet spreeken?

DE BAILLUW.

Zeker niet.

ANNETTE.

'k Zal, zonder opspraak, dan met myn' Lubyn verkeeren?

DE BAILLUW.

Voorzeker, neen; dat wil ik zweeren.
Gy zult hem nooit weêr zien: wel zacht!

AN-

ANNETTE.

Ho! gy moogt uw geheim bewaaren.

DE BAILLUW, *ter zyde.*

Laat ons den Heer van 't dorp dit alles openbaaren;
Gebruiken wy zyn magt.

DUO.

DE BAILLUW.

Voor Lubyn in liefde ontſteeken,
Word myn min,
In uw' zin,
Gehaat
En verſmaad;
Maar de Hemel zal zich wreeken,
Denk wat ramp u te wachten ſtaat.
Gy word moeder, in het ende,
Van kinderen in elende,
Die, op het lest,
In ieder gewest,
Gehaat zullen zyn als de pest.
'k Zie die kinderen in nood,
Van hulp ontbloot,
Door hongersnood
Hun moeder en vader
Vervloeken te gader.

ANNETTE.

Ach! Bailluw...

DE BAILLUW.

Ik gruw...

ANNETTE.

Wel nu...

DE BAILLUW.

Voor u...

ANNETTE.

Ach! hoor...

DE BAILLUW, *vertrekkende.*

Beef, voor
Uw ſmart!

ANNETTE.

Ge ontroert myn hart.

ZESDE TOONEEL.

ANNETTE, *alleen.*

Ik voel door angst myn hart beknellen.
Ach! wat heb ik gehoord!
Van al dat drukkend leed, dat hy my durft voorſpellen
Begryp ik niet een enkel woord.

ARIA.

Arme Annette! ach! arme Annette!
Wat rampſpoed treft myn zinnen!
Niets kan myn ſmart verwinnen!
'k Zal myn dagen
In droevig klagen
Moeten ſlyten, welk een ſmart!
Ik, die nimmer rampſpoed kende,
Zal van kindren, in elende,
Moeder worden in het ende!
Ach! dit denkbeeld grieft myn hart!

Arme Annette! ach! arme Annette!
Wat rampſpoed treft myn zinnen!
Niets kan myn ſmart verwinnen!
Met wat lyden
Moet ik ſtryden!
'k Stort een' traanenvloed.
'k Zal dan moeder zyn in 't ende
Van kindren in elende!
'k Zwicht voor myn' tegenſpoed.

ZEVENDE TOONEEL.

ANNETTE, LUBYN.

LUBYN.

De ſchaapen zyn in geen gevaar, Annett';
Kom, denken wy niet meer... Wat is 'er dat u let?

ANNETTE.

Helaas! de ſchout kwam my bezoeken;
'k Durf u niet zeggen...

LUBYN.

Wat?

ANNETTE.

Zy zullen ons vervloeken.

LUBYN.

Wie?

ANNETTE.

Onze kinderen. Wat onheil! wat verdriet!

LUBYN.

Hoe! onze kinderen! wy hebben ze immers niet?

AN-

ANNETTE.

De ſchout voorſpelde my dat ik zou moeder weezen;
En gy zoud vader zyn.

LUBYN.

Is 't waar?
Hoe! vader! moeder! dat is raar!
En is dit nu de reên van uw angstvallig vreezen?

ANNETTE.

Maar, hoe zou 't kunnen zyn, Lubyn?

LUBYN.

Ik weet het niet; maar zeg, wat is 'er aangelegen?
Indien wy kindren kregen,
't Zou des te beter voor ons zyn.
Een klein Lubyntje zou myn zinnen
Vernoegen, 't zou u teder minnen,
Gelyk ik u bemin: ziedaar
't Lot kon geen' beter ſchat aan beider wenſchen geeven.
En zo 't een dochter waar'...
Wel nu! het was om 't even:
Lief en zachtzinnig, zo als gy,
Waar' zy gewis een ſchat voor my.

ANNETTE.

Maar, onze kinderen die zullen ons niet achten,
Noch ons beminnen als hunne ouders, zo als my
De ſchout voorſpelde.

LUBYN.

Niet? Denk vry,
Die kindren zullen ons wat ſlachten;

Zy zullen braave lieden zyn.
Zy zullen 't voorbeeld, dat wy geeven,
Steeds zoeken naar te ftreeven.
Hebt gy uw moeder niet bemind?

ANNETTE.

Wel ja, Lubyn.

LUBYN.

En ik, hoe teêr minde ik myn' vader!
Ach! waarom leeft hy thans niet meer!

ANNETTE.

Elk minde, in ons gezin, elkander even teêr.

LUBYN.

Nu, daar men is van goed geflacht te gader,
Daar moet men zorgen dat het fteeds in wezen blyft:
t Is zeer natuurlyk. Wat kan ons die fnapper fcheelen?
Geen fchaapen zullen wolven teelen.
Geloof, dat die Bailluw den fpot met u maar dryft.

ANNETTE.

Hy zegt... ik zal myn' goeden naam verliezen:
Wy zullen oorzaak zyn van allen tegenfpoed;
Zelfs als de druiven in dit oord hierna bevriezen.

LUBYN.

Wy zullen echter niet bevriezen, dat geeft moed!

ANNETTE.

Zo ik geloof fla aan zyn reden,
Dan is het fchrikkelyk, al 't geen wy t'faamen deeden.
Wy denken, zonder kwaad vermoên,
Elkander vriendfchap aan te doen,

Als

Als de een den ander wil behaagen;
En 't is juist liefde die wy voor elkander draagen.

LUBYN.

Hoe! liefde?

ANNETTE.

Ga, laat my alleen;
'k Ben niet gerust, laat my met vreên.
De liefde doet ons 't ergfte fchroomen;
Want wy beminnen juist als in de ftad, Lubyn.
'k Bemin u, en die min doet my misdaadig zyn:
Ik beef nu, als ik u zie komen. (driet
Ik dacht, gy waart myn vriend; maar, tot myn grootst ver-
Zyt gy myn minnaar, anders niet.

ROMANCE.

'k Was jong en onervaaren;
'k Beminde zonder list;
De liefde, in deeze jaaren,
Trof my eer ik het wist.
'k Zou nog haar' naam niet weeten,
Lubyn, myn boezemvrind!
Hoe! 't moet dan liefde heeten,
Wanneer men weêrzyds mint?

Uw ftem kan my bekooren,
Zy maakt myn hart verheugd:
Zodra ge u maar laat hooren,
Verdwynt alle ongeneugt'.
Uw byzyn ftreelt myn zinnen;
Uw afzyn baart my pyn:
Ach! wat zou ik beginnen!
Om niet verliefd te zyn?

Gy komt my 's morgens fieren
Met bloempjes, malsch en frisch;
Met roosjes, angelieren
En geurige narcisf'.
Elkander te verplichten
Is onze zorg: Lubyn,
Zeg wat men moet verrichten
Om niet verliefd te zyn?

LUBYN.

De vriendschap, die we elkander draagen,
Is goed, zy kon ons steeds behaagen;
Kom, houden we ons daarby.

ANNETTE.

Maar, inderdaad,
Lubyn, wat deeden wy voor kwaad?

ARIA.

LUBYN.

Veréénd van hart en zinnen,
Is 't all' by ons gemeen;
Elkander te beminnen
Is onze zorg alleen.

ANNETTE.

Maar, inderdaad,
Zeg my toch eens, wat kwaad
Daarin bestaat?

TE SAAMEN.

Neen, inderdaad,
'k Begryp geenszins waarin het kwaad
Bestaat.

LUBYN.

Hoe geurig zyn uw lipjes!
'tIs honing die ik pluk,
Als ik de roozentipjes
Van uw lief mondje druk.

ANNETTE.

Maar, inderdaad, *enz.*

LUBYN.

Een by deed my laatst ſchroomen:
Zy ſtak u aan den mond.

ANNETTE.

Een zoen, van u bekomen,
Herſtelde my terſtond.

Maar, inderdaad, *enz.*

LUBYN.

Gy voelt u ſomtyds prangen
Des avonds, in 't korchet;
Ik, kennende uw verlangen,
Ontryg het, lieve Annett'!

ANNETTE.

Maar, inderdaad, *enz.*

LUBYN.

By my, op onzen akker,
Slaapt ge altoos als een roos.

ANNETTE.

Somtyds maakt gy my wakker;
'k Ben daarom toch niet boos.

Maar, inderdaad, *enz.*

Dit 's nogthans alles wat wy deeden:
En 't is een misdryf, zo hy zegt.
Is 't waar, Lubyn?

LUBYN.

Stel u te vreden:
De liefde is goed, de haat alleen is flecht.

ANNETTE.

Men moet de liefde wettig maaken,
En trouwen.

LUBYN.

Wel, zyn dat de flimfte zaaken?
at ons dan trouwen.

ANNETTE.

Goed; maar zeg my in het end',
at moet men daartoe doen?

LUBYN.

Dat is my onbekend;
De fchout zal 't ons wel kunnen leeren.

ANNETTE.

Verlaat u niet op hem, want hy
Wil met my trouwen.

LUBYN.

Wat zegt gy!
Durft hy u tot zyn vrouw begeeren?

ANNETTE.

Daar is hy; zie my beeven; ach!

LUBYN.

)p zyn gezicht raakt al myn bloed aan 't zieden.
wil hem fpreeken...

ANNETTE.

Goed; maar echter met verdrag.

LUBYN.

'k Beloof het u.

ANNETTE.

'k Wil hem ontvlieden.

Annette gaat in het hutje.

ACHTSTE TOONEEL.

DE BAILLUW, LUBYN; ANNETTE, *in het hutje.*

LUBYN.

Hola! mynheer de fchout,
Zeg my, waarom ge Annett' thans zo veel droefheid brou
En waarom gy haar durft verbieden
My te beminnen?

DE BAILLUW.

Kan 't gefchieden?
Durft gy tot my dus fpreeken?

LUBYN.

Ja, mynheer.

Hy befchouwt Annette, die hem een teken doet v zich niet te ftooren.

Annette is ongerust...zy weent... De droes! ik zwee
Zo ik niet vreedzaam waar'...

DE BAILLUW.

Gy zyt een paar verblin

Lubyn, gy raakt die jonge onnoozle kwyt.

LUBYN.

Het heeft geen' nood, want tot uw ſpyt
Zal ik haar weeten weêr te vinden.

DE BAILLUW, *ter zyde.*

Hy dryft, naar ik geloof, den ſpot met my.

Overluid.

Elendige!

LUBYN.

Hoe! ik elendig? dat zyt gy.

DUO.

DE BAILLUW.

De liefde van u beiden
Is oorzaak van uw ſtraf:
Gy moogt u wel bereiden
Om van elkaêr te ſcheiden.

LUBYN.

Gy zult my niet verleiden.
Ik ſta Annett' niet af,
Dan met myn eigen leven.

DE BAILLUW.

Beef voor myn wraak!

LUBYN.

Ik? beeven?
Dat zult gy nooit beleeven.

DE BAILLUW.

Gy zoekt, ô ſnoode guit!
Haar eer te rooven; 't moet geſtuit:
Ik zal uw' wil weêrſtreeven.

LUBYN.

Zo ik misdaan heb met Annette te beminnen,
Ik zal 't herſtellen, ja; kom trouw ons maar terſtond.

DE BAILLUW.

Men trouwt niet op zo losſen grond.
Zo gy getrouwd waart, zeg, wat zoud gy dan beginne
Want gy hebt beiden nietmetäl.
Uw kinderen, vooral,
Zoud ge ongelukkig maaken.

LUBYN.

Natuur zal ons een moeder zyn, zy zal
Voor onzen welſtand waaken:
Wy deelen in haar vlyt. Wie werken kan, mynheer
Zal nimmer armoe' lyden.
Het is in d'overvloed veeleer
Dat ons de rampen 't ſterkst beſtryden.
Myn kindren zullen doen all' wat hun vader deed.
Bezie my, 'k ben vernoegd, nooit trof my eenig leed
En ſchoon ik niets bezit, noch is myn hart te vreden
Ik ben gezond en ſterk van leden;
'k Geniet vermaak, en ik ben vry
Van alle hovaardy;
'k Bemin Annette teder,
En zy bemint my weder:
Ziedaar 't voornaamſte, heer Bailluw.

DE BAILLUW.

Maar, gy leeft zonder wet.

LUBYN.

Wel nu!

D

Dat 's goed.

DE BAILLUW.

Dat 's kwaad: zy ſpreekt u tegen.

LUBYN.

Steeds hinderpaalen allerwegen!
Ik lagch met alles. Wie belet
De vogels met elkaêr te paaren?
Eilieve! wil my dit verklaaren?
Zy leeven nogthans zonder wet.

DE BAILLUW.

De ſchurk is onvertzaagd!

LUBYN.

Ontmenschte! die tierannig
Begeert dat ik myn' waardſten ſchat
Verlaaten zal...!

DE BAILLUW.

Spreekt gy my tegen? wat is dat?

LUBYN.

Ja, voor den droes!...

DE BAILLUW.

Zyt niet weêrſpannig!
De Heer van 't dorp komt hier op 't oogenblik.

LUBYN.

Hy kome vry; zyn komst baart my geen' ſchrik.
De droes! indien ik wist op welk een wyz' men trouwde...
Doch, dat het daar geenszins aan houde...
'k Zal leeven als ik altyd deed.

DE BAILLUW.

'k Zal 't u beletten tot uw leed.

LUBYN.

Die wreedaart! Zeg, wilt gy ons trouwen?

DE BAILLUW.

Wel neen.

LUBYN.

Hoe! neen?

DE BAILLUW.

Neen, neen.

LUBYN.

'k Moet hem vermoorden, ja; al zou het my berouwen
Want anders hoort hy naar geen reên.

NEGENDE TOONEEL.

DE HEER, DE BAILLUW, LUBYN; ANNETTE, *in het hutje.*

DE HEER.

Hoe zyt gy beiden zo te onvreên?

LUBYN.

Vergeef het my, mynheer, ik zal 't u ras verklaaren..
En oordeel dan.

DE BAILLUW.

Ik bid, mynheer...

DE HEER, *tegen den Bailluw.*

Laat hem zyn reden openbaaren.

Tegen Lubyn.

Waaruit ontftond uw twist?

LUBYN.

'k Bemin Annette teêr;
Hy wil, dat ik haar zal begeeven.
'k Liet in den kerker eer het leven,
Wyl ons de waereld toch een kerker is, wanneer
Wy van elkander zyn gefcheiden.
Ons hart begeert tot ons geluk niet meer
Dan flechts verlof, om met ons beiden
Gelukkig voor altyd te weezen.

DE HEER.

Maar, Lubyn,
Men moet het met gefchiktheid zyn:
Myn plicht is, 't kwaad te ftraffen,
En de onbetaamlykheid te ftuiten in 't begin.

LUBYN.

Is 't onbetaamelyk dat ik myn nicht beminn'?
Wie kan men haar tot man verfchaffen,
Dan my? Haar moeder heeft, met recht,
My dit veel meer dan eens gezegd.
En deeze babblaar wil, (mynheer vind gy 't niet flecht:)
Dat wy elkaêr met een onvriendlyk wezen
Befchouwen zullen t'allen tyd'.
Hy vind meer zyn profyt
By bloedverwanten die in twist, door hem gerezen
En aangeftookt, zich zien ten val gebracht.
Wat is gefchikter, wat meer reedlyk? Dat men tracht
In onderlingen twist te leeven;

Dan dat men in één hutje op 't land
Te ſaamen leeft in goed verſtand?
Aan u, myn goede Heer, durf ik my overgeeven,
Aan u, by wien de billykheid
Steeds voor de eenvouwdige onſchuld pleit.
Gy zyt zo braaf, zo goedig;
Uw edel hart is niet hoogmoedig;
Gy doet aan niemant kwaad,
Dan op eens anders raad;
Uw goedheid wint ons hart in allen deelen;
Gy zyt der armen troost, gy red hen uit de elend':
En als de ſchout ons voor den duivel zend,
Dan durven we ons aan u beveelen.

DE HEER, *glimlagchende.*

Ik wil, met al myn hart u dienen waar ik mag;
Maar, vriend, de wet veroordeelt uw gedrag.

DE BAILLUW.

Mynheer zegt wel. Gy kunt nooit met elkander trouwen
Want uwe kindren zullen u
Als vader loogchnen.

LUBYN.

Wel, Baillùw,
Dat zou my inderdaad berouwen.
Doch 't heeft geen' nood: ik weet ook niet, waarom
Uw kinderen, te gader,
Erkennen u wel voor hunn' vader.
Kom hier, Annette, kom;
Spreek met den Heer van 't dorp, en maak u niet verlegen;
Zyn teder hart is u genegen:

Gy

Gy zult hem meer dan ik beweegen;
Want hy bezit een braaf gemoed:
Hy is zeer vriendelyk en goed.

ANNETTE, *uit het hutje komende, nadert langzaam, met het hoofd neêrgeboogen.*

ARIA.

Laat my ſtaan.

LUBYN.

Kom dan aan.

ANNETTE.

Neen, neen.

LUBYN.

Annette lief! ſtel u te vreên:
Want, wyl mynheer goedhartig is,
Trouwt hy ons wis;
De zaak is klaar.

ANNETTE.

Is 't waar?

DE HEER.

Uit haare oogen kan men leezen
Dat zy vriendlyk is en goed.

LUBYN.

Gy hebt niets van hem te vreezen;
Je moet zo beſchaamd niet weezen:
Lieve Annette! ſchep maar moed.

DE HEER.

Vrees niet, myn lieve kind, laat u geen moed ontbreeken:
Zeg my de waarheid ſlechts.

ANNETTE.

Hoe! kan men anders ſpreeken!

ARIA.

Lubyn bemint my teder,
Met uw verlof, mynheer;
En ik bemin hem weder,
Wy vraagen naar niets meer.
Wy maakten, de een en de ander
Als kindren, jong en teêr,
Reeds kennis met elkander;
Met uw verlof, mynheer.

Lubyn verloor zyn' vader;
Myn moeder wierd me ontrukt;
Wy treurden toen te gader,
Zo vroeg door 't lot verdrukt.
Wat zouden we onderwinden?
't Ging alles ons te keer,
'k Was arm en zonder vrinden;
Met uw verlof, mynheer.

Wy leefden voorts in vryheid
En rust, op 't ſtille land,
En ſmaakten al de blyheid
Van onzen levensſtand.
De vriendſchap onzer harten
Verheugt ons meer en meer;
Zy doet ons 't onheil tarten:
Met uw verlof, mynheer.

DE BAILLUW.

Hoe! ſcheurde 't aardryk zich niet onder uwen voet?

ANNETTE.

Integendeel, 't gebloemt' verkreeg een' nieuwen gloed.

DE BAILLUW.

De zon moest haaren luister
Voor u verbergen in het duister.
Elendige! gy loopt uw onheil te gemoet.

ANNETTE *en* LUBYN.

DUO.

Wanneer wy by elkander zyn,
Zal ons noch ſtorm noch onweêr deeren:
't Is altyd heldre zonneſchyn:
Als ik {hem / haar} zie kan niets ons vergenoegen weeren.

DE HEER, *in liefde voor Annette ontſtoken.*

Wat openhartigheid! ik vind haar zeer aanminnig!
Zy is bekoorlyk! en zachtzinnig!

LUBYN.

ARIA.

Mynheer, gy ziet
De helft nog niet.
Was ze eens in haar zondagspakje,
Dan beviel zy u gewis;
Maar ze is nu maar in haar jakje.
Gy weet niet... hoe lief zy is.

DE HEER, *met verrukking.*

Ze is ſchoon! dat 's gewis.

LUBYN.

Mynheer, gy ziet
De helft nog niet.

Lubyn bied den Heer van 't dorp Annette aan, en doet haar neigen.

DE BAILLUW.

Die schobbejak!

DE HEER.

Bedwing uw spyt.

LUBYN.

Haar kleêren zyn haar veel te wyd;
Ik wil haar in de stad een kleedje laaten maaken;
Want onze kleêren zyn te styf,
En zitten als gegooid aan 't lyf.

DE HEER.

Ik neem die zorg op my: 'k zal voor uw welzyn waaken.
Men lei' Annette naar 't kasteel.

LUBYN.

Wat zal dit zyn!
Hoe! wil men haar aan my ontrukken!

DE BAILLUW, *tegen Lubyn.*

Voorzeker.

Tegen den Heer.

Laat uw recht door hem niet onderdrukken.

LUBYN.

Mynheer, ik smeek...

ANNETTE.

Helaas! Lubyn.

DE HEER.

't Gefchied om beters wil; geen weêrftand kan u baaten.
Neemt affcheid van elkaêr: zy moet u voort verlaaten.

Annette en Lubyn omhelzen elkander, 't welk de Bailluw met nydige oogen befchouwt.

Het is genoeg. Geleid haar naar 't kasteel.

De bedienden voeren Annette weg.

ANNETTE, *in het heengaan.*

Lubyn! Lubyn!

LUBYN.

Annett'! wat fmart valt ons ten deel!

TIENDE TOONEEL.

DE HEER, DE BAILLUW, LUBYN.

LUBYN.

Kom, fluit my by haar op.

DE BAILLUW.

Hou ftand!

DE HEER.

Gy moet bedaaren.

DE BAILLUW.

Mynheer Lubyn, gy moet uw gramfchap laaten vaaren.

DE

DE HEER.

'k Zal zorgen voor uw lot.

LUBYN.

Men zal my dit vergoên.
Kom, laat ons zien wat my nu verder ſtaat te doen.

ELFDE TOONEEL.

DE HEER, DE BAILLUW.

DE BAILLUW.

Wat is hy onbeſchaamd! het voorbeeld is gevaarlyk:
Te woonen by elkaêr in 't zelfde huis is waarlyk
Een gruwelyk beſtaan, mynheer; geloof dat vry.

DE HEER, *ter zyde.*

'k Zou mooglyk in zyn plaats zo ſchuldig zyn als hy.

DE BAILLUW.

'k Ben de opperſchout van deeze ſtreeken;
'k Ben prokureur fiskaal,
En rechter generaal;
'k Ben advokaat en deken:
Wat meer is, 'k ben griffier der ſtad;
En als griffier heb ik Annett' gevat:
De misdaad is bewezen, naar myn oordeel.
Mynheer, geef my Annette weêr.
Ik konfiskeer haar tot myn voordeel.

DE HEER.

Gy treed dus in myn recht.

DE BAILLUW, *zich buigende.*

Indien ik dorst, mynheer...

DE HEER.

Wel nu?

DE BAILLUW.

Zoude ik u openbaaren...

DE HEER.

Wel wat?

DE BAILLUW.

Verschoon my, heer, zo ik u durf verklaaren...

DE HEER.

Spreek op.

DE BAILLUW.

Annette is een juweel!

DE HEER.

Zo is 't.

DE BAILLUW.

Ik zou

Haar wel begeeren...

DE HEER.

Wel?

DE BAILLUW.

Tot vrouw.

DE HEER.

Wie? gy!

DE BAILLUW.

Ja; voor de rust van myn geweten.
Drie vrouwtjes heb ik reeds versleten;

Een vierde zou my welkom zyn.

DE HEER.

Maar zy bemint Lubyn.

DE BAILLUW.

Dat zyn de minste zwaarigheden;
't Gebeurde baart my geen verdriet;
Men schikt zich naar den tyd en zeden.
Men ziet thans zo naauwkeurig niet.

ARIA.

'k Heb drie vrouwtjes reeds versleten,
'T Waaren weêuwtjes, kuisch en trouw.
Voor de rust van myn geweten,
Haak ik naar een vierde vrouw.
Zo ik my nu wou verbinden
Aan een meisje, rein als goud:
'k Zou wel zoeken; maar niet vinden,
En ik stierf wis ongetrouwd.

DE HEER.

Uw vlyt is waard' te zyn geprezen:
Ik zie nu de oorzaak, ja, gewis.
De misdaad van Lubyn word dan door u bewezen,
Omdat Annett' bekoorlyk is.
Wy vellen dus ons oordeel
Alleen maar tot ons voordeel.

TWAAL

TWAALFDE TOONEEL.

DE BAILLUW, DE HEER, EEN KNECHT.

DE KNECHT.

ARIA.

Wat een geweld! wat een rumoer!
Het dorp is gantsch in rep en roer!
Dewyl Lubyn met zyn Annett'
Zich hebben door de vlugt gered.
Zorg toch mynheer, eer 't is te ſpaê:
Men zett' terſtond hen achterna.

Lubyn ſtond pal, gelyk een muur,
Viel op ons aan, en zag als vuur;
Hy ſloeg in 't rond, gelyk ontzind,
Ontzag noch man, noch vrouw, noch kind.
Drie van uw knechts zyn reeds al flaauw;
En, och! myn rug is bont en blaauw.

DE HEER.

Hoe! is Annette met Lubyn gevlugt?

DE KNECHT.

ô Ja,
Mynheer.

DE BAILLUW.

Wat ſnood beſtaan!

DE HEER.

Ik ga
Op 't spoedigst naar 't kasteel, om daar myn' last te geeven
Hoe! dus myn' wil te wederstreeven!
Bailluw, ga met myn volk, en volgt hem achterna.

DERTIENDE TOONEEL.

DE BAILLUW, *alleen.*

De drommel zal me een rokje naaijen,
Zo ik 'er ga; de dekzel! neen:
Daar komt hy, ik ga schielyk heen.
Hy zou, ligt uit vermaak, den schout den nek omdraaijen.

VEERTIENDE TOONEEL.

ANNETTE, LUBYN.

LUBYN, *houdende in den rechter arm Annette, en in de linker hand een' stok, waarmede hy in 't rond slaat.*

ARIA.

Neen, niets kan myn drift betoomen;
'k Heb u bekomen:
Geen gevaar kan my doen schroomen;
Niets kan myn drift betoomen:
Zoud gy my zyn benomen?...
Zo iemant hier durft komen,
Hy word geveld:
Hy moog' vry schroomen:
De min maakt me een' held.

LAAT

LAATSTE TOONEEL.

ANNETTE, LUBYN, DE HEER, DE BAILLUW, KNECHTS *van den Heer van 't dorp.*

DE HEER.

Jou ſtand!

LUBYN, *laatende zyn' ſtok vallen.*

Helaas! mynheer, uw tegenwoordigheid
rinnert my myn' pligt; 'k ben tot uw' dienst bereid.
eſchik myn lot, uw wil zal ik geenszins weêrſtreeven;
Ik wacht van u de dood of 't leven.

DUO.

ANNETTE.

Goede heer! myn ſchreijende oogen
Smeeken u om mededoogen;
Word toch met myn ſmart bewogen.
Ach! betoon uw' zachten aart.
Zo ik ſchoon ben in zyne oogen,
Is hy daarom ſtraffenswaard'?
Ik, ik droeg hem 't eerſte liefde.

LUBYN.

Neen, ik ben het die u griefde.

ANNETTE.

'k Wenschte ſtaêg by hem te weezen;
Myne liefde trof zyn hart.

LUBYN.

Neen, myn uitgelezen!
Ik ben oorzaak van uw ſmart.

ANNETTE.

Goede heer! myn ſchreijende oogen
Smeeken u om mededoogen;
Word toch met myn ſmartbewogen.
Ach! betoon uw' zachten aart.
Zo ik ſchoon ben in zyne oogen,
Is hy daarom ſtraffenswaard'?

LUBYN.

Goede heer! haar ſchreijende ooge
Smeeken u om mededoogen;
Word toch met haar ſmartbewoge
Ach! betoon uw' zachten aart.
'k Zwicht voor haar bekoorlyke oo-
gen:
Ik alleen ben ſtraffenswaard'.

ANNETTE.

Uw verdriet baart al myn vreezen.

LUBYN, *tegen den Heer.*

Maar, zy is myn uitgelezen.
Wie zal haar beſchermer weezen?
Zal zy zwerven gantsch alleen?
Neen, neen.

TE SAAMEN.

Goede heer! *enz.*

LUBYN.

Mynheer, 'k ſmeek om myn leven niet;
Maar laat Annette uw gunst verwerven;
Zy zal, uit vriendſchap voor my, ſterven:
Uw ſchout veroorzaakt haar verdriet.
Hy zegt, en ſchoon ik 't niet begryp, het doet my vreezen
Dat zy zal kindren krygen, heer,
Waarvan ik zou de vader weezen;
Dit ſlaat haar gantsch ter neêr.

Di

Die kinders zullen ons hunn' oorfprong nog verwyten,
Zo als hy zegt; en ach! dit doet Annette kryten.

ANNETTE.

Myn kindren zullen, op myn graf,
My hun geboorte dan verwyten! welk een ftraf!
Helaas! in al myn tegenfpoeden,
In 't onheil, dat my tart,
Zal ik, zo zy zich kunnen voeden,
My troosten in myn fmart:
Ja; 'k zal te vreden fterven
Zo 'k hen in ftaat zie van hunne ouderen te derven.

DE BAILLUW, *tegen den Heer.*

Doe hen dan zwygen.

DE HEER, *ter zyde.*

Ach! hun taal
Ontroert myn hart ten eenemaal!

LUBYN.

'k Beken myn fchuld; doch ik herhaal
U nogmaals myn verzoek: zorg voor Annettes leven.
Zo ik volftrekt haar moet begeeven
Neem my dan aan als uw' foldaat, mynheer.
Voor u zal ik gewillig fneeven;
'k Begeer van uwe gunst niets meer.
Annette is my ontrukt! wat kan my thans vernoegen?
Wanneer we uwe akkers moesten ploegen,
Wanneer de weg moest zyn geflecht,
Wanneer 'er fchatting wierd belegd,
Wanneer uw tuin, uw perken,
In orde moesten zyn gebragt,

Heb ik door vlyt naar uwe gunst getracht:
Gy zaagt my in uw' dienst altyd op 't yvrigst werken.
'T Was meer uit vriendſchap dan uit pligt:
'k Heb niets uit eigenbaat verricht.
Ach! laat myn rede u toch niet tergen!
Doch, zo ik recht heb van uw goedheid iets te vergen,
Dat dan Annette alleen daarvan het voorwerp zy:
Dan zal ik de waardy
Dier weldaad meer dan ooit beſeffen.
Laat myn geſmeek u 't harte treffen!
Geen ongelukkigen wyst ge immer van de hand;
Zy vinden by u onderſtand;
Zy zyn het voorwerp uwer wenſchen;
En tot uzelv' zegt gy:
Zy zyn als wy;
ô Ja; die arme lui zyn menſchen.

DE HEER, *met eene leevendigheid, die zyne aandoening te kennen geeft.*

Sta op, ſta op, Lubyn.

Ter zyde.

ô, Hemel! kan het mooglyk zyn!
De traanen vloeijen uit myne oogen!
'k Gevoel, ondanks myzelv', een innig mededoogen!

Tegen den Bailluw.

Schryf myn bevel, Bailluw.

DE BAILLUW.

Ja wel, mynheer.

ANNETTE.

Ik beef!

LU

LUBYN.

Helaas! Annette, ik ben verloren.

DE BAILLUW.

Ik heb het u voorzegd, nu zult ge uw vonnis hooren.

DE HEER, *beschouwt Annette en Lubyn, en geeft zich aan zyne gevoeligheid over.*

Schryf wel ter deegen op... dat ik het hen vergeev'.
Helaas, waarom zou ik hen scheiden!
Uw liefde zal voortaan niet meer
Misdaadig zyn.

ANNETTE *en* LUBYN.

Myn goede heer!

DE HEER.

Ja, myn kinderen, gy hebt niets meer te schroomen;
Uw liefde zal door my haar wettigheid bekomen.

ANNETTE.

Ach! zo myn hart...

LUBYN.

Zo myn gebed gehoor verkrygt...

DE HEER.

Zwygt, lieve menschen! zwygt,
Laat my die gunst op u verwerven.
Zo ik, naar billykheid en pligt,
Een eedle daad voor u heb in dit uur verricht,
Doe, door uw dankbaarheid, my daarvan 't loon niet derven.
Hy is gelukkiger die geeft dan die ontvangt.

ANNETTE, *bewogen.*

De traanen vloeijen langs myn wangen.

LUBYN.

Wat liever mensch!

DE BAILLUW, *ter zyde.*

Wat my belangt...

Ik wou, uit ſpyt, my wel verhangen!

DE HEER, *Annette beſchouwende.*

Ach! hoe bekoorlyk is Annett'!

Dat niets voortaan uw rust belett'!

Omhelst elkaêr; 'k zal zorgen voór u beiden.

Ter zyde.

Zie daar de beeldtenis

Van 't waar' geluk! Gewis,

Die een eenvouwdig leven leiden

Genieten alles, zyn te vreên.

Gy, hooffche ſtedelingen!

Zo gy naar rust wilt dingen,

Komt op het land, daar heerscht de oprechte trouw alleen

VAUDEVILLE.

DE HEER, *tegen Annette en Lubyn.*

Leeft gezegend, waarde kindren!
Nu de min uw heil voltooit,
Moet geen ſmart uw vreugd vermindren;
't Bly' geluk verlaate u nooit.
Trouw vereende uw hart en zinnen
En uw min zal wettig zyn.
Ach! mogt elk paar beminnen
Als Annette en Lubyn!

DE BAILLUW.

'k Zie my deerelyk bedrogen,
Hunne min heeft de overhand:
'k Moet hun huwelyk gedoogen;
Dit ſtrekt my tot ſpyt en ſchand'.
'k Zocht vergeefs Annett' te winnen:
Lubyn zal haar egaê zyn.
Ach! kon ik ooit beminnen
Als Annette en Lubyn!

LUBYN, *tegen den Heer.*

Kom ons bruiloftsfeest verſieren.
Deel in onze reine min.

ANNETTE, *tegen den Heer.*

Help ons onzen trouwdag vieren,
En beſcherm ons huisgezin.

TE SAAMEN.

Uwe gunst ſtreelt onze zinnen;
Gy doet ons gelukkig zyn.
Ach! mogt elk u beminnen
Als Annette en Lubyn!

DE KNECHT, *tegen de aanſchouwers.*

'k Heb in 't boek van Cats geleezen:
Bouwt en trouwt met uw's gelyk',
Nettert moet by Zindlyk weezen,
Arm by arm, en ryk by ryk.
Laat vry ieder dit bezinnen,
Dan zal hy gelukkig zyn.
Ach! mogt elk paar beminnen
Als Annette en Lubyn!

DE

DE BAILLUW.

'k Zie in 't verſchiet verſcheiden dorpelingen;
Zy komen dansſend aan.

DE HEER.

Laat ons een poos ter zyde gaan:
Men moet hun vreugde niet bedwingen.

Verſcheiden boeren en boerinnen komen, al dansſende op het tooneel; zy brengen een wieg, met bloemen verſierd, mede, die zy, met groote plechtigheid, Annette en Lubyn aanbieden.

EEN BOERIN, *zingt:*

Heil en voorſpoed moogt ge erlangen;
Heden zyt gy man en vrouw.
Wilt dit meesterſtuk ontvangen,
Dat gemaakt is op uw trouw.
't Minnewicht wilde u gedenken,
Nu gy 't eind ziet van uw pyn;
't Riep: gaat dit wiegje ſchenken
Aan Annette en Lubyn.

EEN BALLET.

EINDE.